

per això, els periodistes presents al Congrés Constituent del Sindicat ho van aprovar per aclamació.

La importància del Congrés Constituent

Convertir tot allò en realitat ha necessitat un procés, la culminació del qual ha estat el Congrés Constituent del mes de juny passat. Les conclusions del Segon Congrés de Periodistes Catalans, organitzat pel Col·legi de Periodistes de Catalunya, van marcar l'inici d'aquest procés. Gairebé una cinquantena de professionals de la informació van decidir concretar aquestes conclusions en l'obertura d'un camí de constitució del sindicat. Feia falta, però, la implicació de tants periodistes com fos possible, la consulta a tots ells sobre les característiques que aquest sindicat havia de tenir i l'elecció

Josep Adolf Estrader, secretari general de Comunicació, Enric Bastardes, president, i Ramon Espuny, secretari general d'Organització, en el local del Sindicat, a Rambla de Catalunya, 10.

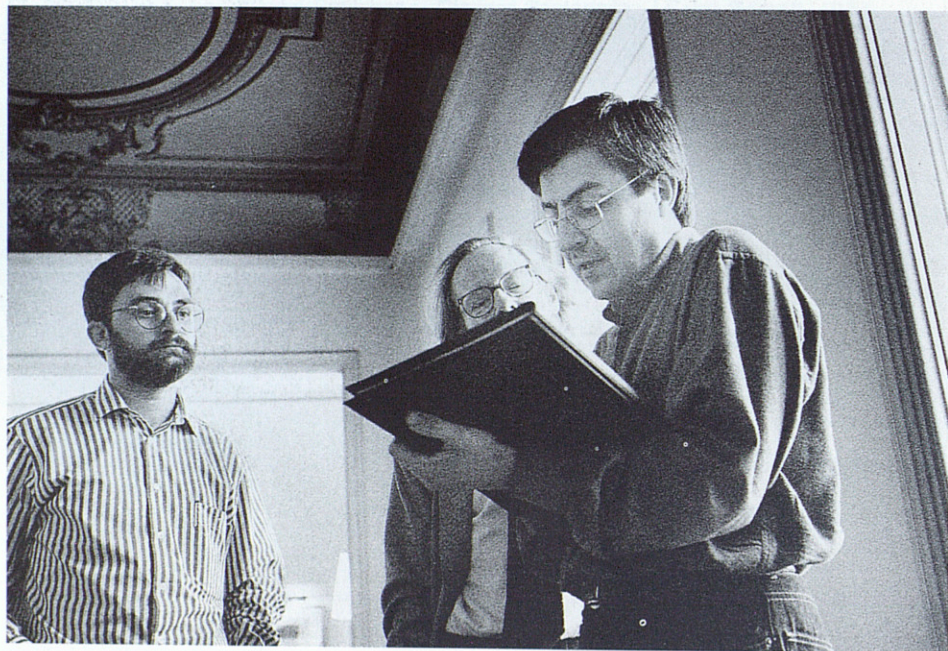

FOTO: JOAN PUIG

d'unes persones que es convertissin en la Comissió Gestora d'aquest procés constituent. Aquesta Gestora havia de ser plural i representativa, tant dels diferents àmbits territorials com professionals. L'assemblea de periodistes feta a Sant Cugat del Vallès el 6 de febrer va ser el següent pas, que va convertir en realitat tots aquests propòsits. Des de llavors, les quinze persones elegides per a aquesta Gestora i moltes més que han treballat colze a colze amb elles van posar fil a l'agulla als requisits imprescindibles per crear el SPC: l'elaboració d'uns estatuts, d'un programa d'objectius i prioritats laborals i professionals, d'un model d'organització i finançament, i sobretot la convocatòria d'un Congrés Constituent on els periodistes catalans discutissin sobre tot això. L'objectiu d'aquest Congrés no era altre que posar a debat i aprovació les propostes fetes per la Gestora, esmenant-ne tot allò que els congressistes creguessin convenient, i elegir les persones que des de l'endemà havien d'ocupar els òrgans de direcció i representació d'aquest sindicat naixent. La Comissió Gestora es va comprometre a l'assemblea de Sant Cugat a fer tot això abans de juny i a convocar el Congrés Constituent abans de l'estiu. I així va ser.

Dos dies plens d'activitat i contingut

El Congrés Constituent del Sindicat de Periodistes de Catalunya va arrencar el dissabte 19 de juny a les onze del matí. La Comissió Gestora va fer lliurament, per dir-ho d'alguna manera, de tota la feina feta als congressistes. Els primers aplaudiments del Congrés els va arrencar el veterà periodista Josep Maria Lladó, pel fet que es va convertir, com a assistent de més edat, en president de la Mesa del Congrés, assistit pels dos més joves, Manuel Aguilera i Gerard Adrià Tomàs, i per dos membres de la Comissió Gestora. Les paraules de Josep Maria Lladó de satisfacció pel compliment d'un objectiu tan desitjat durant anys com el de la constitució

Sindicat per a què fer?

- Enric Bastardes -
President del SPC

Encara alguns ens pregunten: un sindicat per a què fer? Doncs bé, deixeu-nos-ho explicar sintèticament. Entre un periodista i un altre periodista, dins el mateix país, és a dir Catalunya, d'una empresa a una altra, d'un indret a un altre, hi ha una distància de condicions econòmiques i professionals tan gran com la que pugui existir entre un ciutadà del primer món i un del tercer. No us faig cap mena de demagògia, ni crec que sigui mai el meu estil. Us explico només la realitat. Per exemple, un grup de companys presents al Congrés Constituent ens explicaven que aquest any, tot i estar treballant com a redactors de diversos mitjans comarcals, no havien arribat al mínim d'ingressos per tal de veure's en l'obligació de fer la declaració de renda. Aquest és, doncs, el primer argument a favor d'un sindicat de periodistes.

El segon és professional. Malgrat que alguns mitjans tinguin convenis raonables i condicions contractuals i salarials satisfactòries, encara és una excepció l'existència d'un marc de relacions professionals que reguli els drets i deures dels periodistes en el si de les redaccions. És avui un clam la necessitat d'Estatuts de Redacció, i és difícil que es puguin posar en marxa sense la pressió de col·lectius conscienciats a cada empresa. Les seccions sindicals del SPC assumiran també aquesta necessitat i ho faran possible.

Ens hem posat un llistó molt alt d'autoexigència. Hem assumit en la seva totalitat el Codi Deontològic de la professió periodística de Catalunya i pretenem dignificar la professió tant en les relacions en el si de les empreses com en la relació amb el conjunt de la societat. Aquest punt de partida reclama ara que els responsables dels mitjans de comunicació, empresaris i editors, aprofitin l'ocasió que ofereix l'existència d'un portaveu qualificat de la professió

FOTO: RAFA SEGUI

d'aquest Sindicat van donar pas a la constitució de les diferents comissions de treball. Van ser tres, en total: la de la ponència d'estatuts, que va presidir Josep Manuel Campillo; la del Programa, presidida per Jordi Ferrerons, i la de la ponència d'organització i finances, que va

presidir Fabián Nevado. La jornada de dissabte es va dedicar bàsicament a discutir i esmenar els documents presentats i proposats per la Comissió Gestora. La sessió de la tarda va servir també per obrir el procés de presentació de candidatures als òrgans de direcció i

com és el sindicat per tal de racionalitzar les relacions i posar-se al dia en tot allò que llasta la capacitat d'un plantejament professional i rigorós de les respectives empreses. És una ocasió única, i trobaran un interlocutor dúctil, comprensiu però no incaut, disposat a negociar rigorosament, amb la mirada posada en el futur de les empreses i de la professió. També per tot això calia un sindicat.

I finalment, ¿qui garanteix que l'exercici de les llibertats —i la d'informar o rebre informació n'és una de les constitucionalment més importants— s'assolirà plenament pel sol fet d'estar proclamada en la carta magna? No hem sentit en la darrera campanya a les eleccions generals coses com ara "regeneracionisme", "aprofundiment de les llibertats", "nou impuls democràtic" o "canvi sobre el canvi"? Doncs bé, potser és veritat que la societat reclama més transparència i més pluralisme social i democràtic. A les campanyes electorals se sol *vendre*, si més no, allò que

dóna vots, allò que hom vol sentir dir. Si és així, la nostra contribució a una tal demanda social ens ha de fer assumir el paper de comunicadors en una societat democràtica, que és i serà la de continuar vetllant pel compliment d'aquests principis que si no se'ls dedica una defensa permanent s'esllangueixen, com hem pogut comprovar aquests darrers anys. No és només feina nostra, però és també feina nostra.

Tot plegat, ajudarà també a distingir entre periodistes i periodistes. Per a la majoria, l'únic destinatari del seu treball continuarà sent el receptor de la informació, i per tant professaran l'ofici com un servei públic. Alguns altres continuaran omplint d'oprobri un ofici tan difícil i vulnerable com el nostre. El sindicat, acabat de néixer, vol aglutinar tots els primers, per dignificar el nostre paper de cara a la societat, i perquè aquesta dignificació comenci en el respecte que han de professar també els editors i empresaris de la comunicació als seus propis assalariats. ●